

ἀμφιβάλλω, ὅτι ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἐκλέξωσιν αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὁδηγόν των, θὰ κάμωσι πολὺ καλλιτέραν ἐκλογὴν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς παῖδας οἵτινες ἐξέλεξαν τὸν Οὐασιγκτῶνα, τὸν Χάουρδ, ἢ τὴν κυρίαν Λήνδ, καὶ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, ὅσοι λαμβάνουσιν ὡς ὑπόδειγμα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ζωῆς των τοὺς μεγάλους καὶ ἐναρέτους ἄνδρας τοῦ κόσμου τούτου.

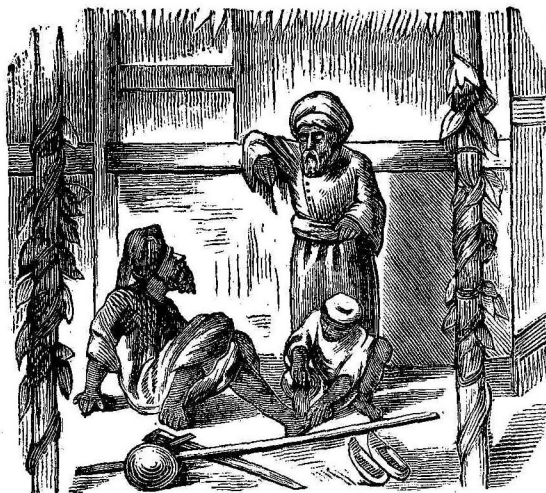
Ναί, μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, εἶναι πολὺ ὑψηλότερον, πολὺ ἐντιμότερον, πολὺ εὐγενέστερον νὰ γείνητε ὁπαδοὶ καὶ μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τοῦ ἰσχυροτάτου καὶ περιφημοτάτου ἀνδρὸς ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, καὶ πολὺ συμφερότερον διὰ σᾶς καὶ ἀσφαλέστερον νὰ λέγητε, «Ἡ ἰδική μας ἐκλογὴ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ αὐτὸν ἐπιθυμοῦμεν τώρα καὶ ἀφ' οὗ ἡλικιωθῶμεν ν' ἀκολουθῶμεν. Δέν μας μέλει νὰ γείνωμεν περίφημοι ὡς ὁ Οὐασιγκτῶν, ἢ ὁ Μέγας Αλέξανδρος καὶ οἱ λοιποὶ τοιοῦτοι ἄνδρες—θέλομεν νὰ γείνωμεν ὡς ὁ Ἰησοῦς καὶ νὰ ζήσωμεν ὅπως αὐτὸς ἔζησε. Θέλομεν νὰ ἡμεθα ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ περιερχώμεθα ὡς ἐκεῖνος ἀγαθοποιούντες. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ νὰ ἡμεθα βέβαιοι, ὅτι καὶ αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ.»

Θέλω νὰ ἡμ' ὡς ὁ Χριστὸς,

Πραῦς, ἡμερος κ' ἱλαρός.

Θέλω νὰ ἡμ' ὡς ὁ Χριστὸς,

Τέκνον ἀγαπητὸν Πατρός.

ΝΗΠΤΕΙΝ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.

«Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰσῆγαγε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ἔδωκεν ὕδωρ, καὶ ἔνιψαν τοὺς πόδας αὐτῶν.»

Γένεσις μγ'. 24

Ἡ εἰκονογραφία μας παριστᾷ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον Ἰνδὸς τις ἢ Μουσουλμάνος υποδέχεται ξένον τινα. Εὐθὺς ἅμα οὗτος εἰσέλθῃ, τοῦ φέρουσιν ὕδωρ διὰ νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας του, ἢ δὲ περιποιήσῃ αὐτὴν

ἀνακουφίσει καὶ εὐχαριστεῖ παρὰ πολὺ τὸν ταξειδιώτην. Τόσον δὲ σπουδαία καὶ σεβαστὴ θεωρεῖται ἡ πράξις αὕτη μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν, ὥστε συχνότατα ἀποτελεῖ μέρος τῆς λατρείας τὴν ὁποίαν προσφέρουσιν εἰς τὰ εἰδωλά των. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς Ἀνατολῆς εἶναι παλαιότατον. Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, οἱ ταξειδιῶται ὠδοιπόρουν μὲ γυμνοὺς πόδας, ἢ τὸ πολὺ μὲ πέδιλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο εἰμὴ τεμάχια πετρίου, τὰ ὁποῖα ἔθετον ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ τὰ ἔδενον ἐπάνωθεν μὲ λωρίδας, διὰ νὰ κρατῶνται εἰς τὴν θέσιν των.

Ὅπωςδὴποτε ὅμως, εἴτε μετεχειρίζοντο πέδιλα εἴτε ὄχι, οἱ πόδες ἐπληγώνοντο, ἐκουράζοντο καὶ ἐσκοινίζοντο ὑπερβαλλόντως εἰς τοὺς καυστικούς ἐκείνους δρόμους—ὥστε μετὰ ἐν ταξειδίῳ, οὐδὲν ἦτο τόσον εὐχάριστον καὶ ἀναπauτικὸν ὅσον τὸ νὰ πλύνῃ τις τοὺς πόδας του εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, καὶ ὁ ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸν δρόμον ταξειδιώτης, δικαίως ἐθεώρει τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ὡς μίαν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀποδείξεων ἀγαθότητος, τὴν ὁποίαν ἡδύνατο νὰ τῇ προσφέρῃ φίλος. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἰς πολλὰς περιστάσεις ἰδίως δὲ εἰς ἐποχὰς ξηρασίας, καὶ εἰς πολλὰ ἔρημα μέρη τῆς χώρας, τὸ ὕδωρ ἦτο σπάνιον, δαπανηρὸν, καὶ ὅτι τὸ νὰ χορηγήσῃ τις ὕδωρ διὰ τοιοῦτον σκοπὸν δὲν ἦτο μικρὰ πολυτέλεια. Σχεδὸν ἐκάστη οἰκία εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ ξυλίνους ἢ μεταλλίλους κάδους, χρησίμους πρὸς τοῦτο.

Εἰς τὴν Ἀγ. Γραφὴν πολλάκις ἀπαντῶμεν τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν—πρὸ πάντων ὅμως δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις ἔπλυνε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του, δείξας οὕτω ἡμῖν ἀξιοθαύμαστον μάθημα ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὸν πλησίον μας.

ΒΟΑΣ Ο ΓΙΓΑΣ.

Εἰς τὴν Βρασιλίαν εὐρίσκεται τὸ φοβερὸν τοῦτο ἑρπετὶν—συχνάει δὲ εἰς τὰς μεγάλας λίμνας τοῦ Ματογρόσσου, τῆς Γογίας (Goya) καὶ τῶν ἀπεράντων ἐλῶν ἅπανα σχηματίζονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Παράνα. Οἱ αὐτόχθονες τὰ ὀνομάζουσι Σουκουρουϊόθαν, ἢ δὲ φυσιολογία Βόαν Γίγαντα, διότι εἰς γιγάντειον ἀληθῶς προβαίνει μέγεθος. Ἄλλο δὲ εἶναι νὰ ᾄδῃ τις ἕνα τοιοῦτον εἰς τὴν χώραν ὅπου γεννᾶται, εἰς τὰ δάση ὅπου διατᾶται ἐλεύθερος, καὶ ἄλλο εἰς τὰ θηριοτροφεῖα τῆς Εὐρώπης, διελθόντα τὸν ὠκεανὸν καὶ περιτολιγμένον εἰς μαλλίνους πέπλους, ὅπου κοίτεται νυσταλέος καὶ σχεδὸν ὡς νεκρός. Τοῦ σουκουρουϊόθα ὄφως ὁ συριγμὸς ὁμοιάζει πρὸς τὸν τῆς ἀτμοκίνητου μηχανῆς. Τούτου τοῦ ἑρπε-

τοῦ τὸ μῆκος ὑπερβαίνει ἐνίοτε δεκατρία μέτρα, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷται εἰς τοὺς ὀλιγανθρωποτέρους τόπους τῆς Βρασιλίας, εἰς τὸ ἐνδοτέρον, φόβον ἐμπνέον καὶ τρόμον εἰς κτήνη τε καὶ ἀνθρώπους· διότι ἐν τῇ ἀδηφαγίᾳ του προσβάλλει τολμηρῶς καὶ τὸν ἄνθρωπον ὥς καὶ τὰ ζῷα. Τὸν ἵππον ἢ τὸν βοῦν δὲν δύνανται εὐκόλως νὰ περιτολίξῃ· ἀλλ' ὅμως ἐπιτίθεται καὶ κατ' αὐτῶν, ἐάν πλησιάζωσι πρὸς τὸν ποταμὸν ἢ τὴν λίμνην ὅπου ἔχει τὴν κατοικίαν του. Πρὶν ἢ ἐφορμήσῃ περιζητεῖ πρᾶγμα τι, ὥς σωρόν τινα λίθων, ἢ ῥίζαν τινὰ ἢ καὶ στέλεχος δένδρου, ὅπου περιτολίσσει τὴν οὐρὰν του, διὰ νὰ στηρίξῃ εἰς αὐτὸ τὴν δύναμιν· ἂν ὅμως δὲν εὕρῃ τοιοῦτό τι στήριγμα, χύνεται τότε αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ ζῴου, καὶ πρὶν ἢ τὸ περιλάβῃ εἰς τὰς σπείρας του, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, προσπαθοῦν νὰ τὸ πνίξῃ. Καὶ ἂν μὲν κατορθώσῃ τὸ τετράπουον ν' ἀποσπάσῃ τὸν ὄφιν ἀπὸ τοῦ στηρίγματός του, οὗτος πάραυτα τὸ παραιτεῖ καὶ καταφεύγει εἰς τὰ ὕδατα, ἄλλως τὸ περισφίγγει στενωτέρον, καὶ οὕτω τὸ θανατώνει. Ἐπειτα τὸ σύρει εἰς τὴν λίμνην ἢ εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου διαίτᾳται, καὶ ἐκεῖ τότε ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν τῆς καταπόσεως.

Βόας ὁ γίγας, ἢ σουκουρουϊόδας.

Οἱ ποιμένες τῆς ἐρήμου πολλάκις θανατώνουσι τὸν ὄφιν τοῦτον πυροβολοῦντες πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλου τινὸς τρόπου περιεργότερου καὶ κινδυνωδετέρου ἐνταῦθα τὸν καταβάλλουσιν. Οσάκις φέρουσι τὰ ποιμνία των διὰ νὰ τὰ ποτίσωσιν εἰς τινὰ λίμνην ἢ ποταμὸν ὅπου εὐρίσκονται βόαι, ὀπλίζονται διὰ λογχῶν, ἢ μᾶλλον μεγάλων μαχαίρων δεδεμένων ἐπὶ μακροῦ

δόρατος, καὶ, ἐν ᾧ ὁ ὄφιν διατίθεται νὰ περιτολίξῃ τὸ κτήνος, καταφέρουσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐνίοτε τὸν διατέμνουσιν εἰς δύο. Λέγεται ὅτι ἀμφότερα τότε τὰ τμήματα πηδῶσι πάραυτα εἰς τὸ νερὸν, μάλιστα δὲ οἱ βοσκοὶ ἐκεῖνοι πιστεύουσιν ὅτι ἐν τῷ ὕδατι πάλιν συγκολλῶνται καὶ ζῶσιν ὥς πρότερον.

Διηγοῦνται ὅτι τὰ παῖδιά τῶν ἀγρίων εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, κυνηγοῦντα τὸν βόαν σουκουρουϊόδαν διὰ τὸ δέρμα του, τὸν παραμονεύουσιν εἰς τοὺς τόπους ἔνθα καταφεύγει διὰ νὰ χωνεύσῃ τὴν βορὰν του. Συμβαίνει λοιπὸν νὰ παρασύρωσι τὰ ὕδατα κατὰ τὰς αἰφνιδίας πλημμύρας των τὸ τέρας τοῦτο νεναρχωμένον, καὶ τότε οἱ μικροὶ πειρασμοὶ, κολουμβῶντες πρὸς αὐτὸ, τὸ δένουσι στερεῶς διὰ σχοινίων, καὶ τὸ φέρουσιν ὅπου ἂν θέλωσι, παίζοντες μάλιστα ἐπ' αὐτοῦ ὥς ἐπὶ μονοζύλου. Διότι τὸ δέρμα τοῦ βόα γίγαντος χρησιμεύει εἰς πολλὰ· τὰ λέπη μένουσιν εἰς τὴν τακτικὴν των ἀλλεπάλληλον ἐπιθῆσιν, ὥς διατηροῦσι καὶ τὴν φυσικὴν χροιάν των· τὰ μέλανα ἐκεῖνα σύμμετρα ποικίλματα τοῦ δέρματος οὐδεμίαν παθαίνουσιν ἀλλοίωσιν, ἀλλ' ἐξέχουσι ζωηρὰ ἐπὶ τῆς καστανοχρόμβασεώς των. Βυρσοδεψοῦμενον δὲ ἀποκτᾷ πάχος καὶ δύναμιν, καὶ οὕτω καθίσταται χρησιμώτατον εἰς τὴν βιομηχανίαν.

Ἐν ἔτει 1567, ἐξελθὼν τις ἐκ τῆς πόλεως Βαχίας εἰς τοὺς πέριξ ἀγροὺς, εἶχε καθίσει εἰς τὴν θύραν ἐρήμου τινὸς ἐκκλησιδίου ν' ἀναπαυθῇ, ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐξυπνεῖ αἰσθανθεὶς βαρὺν τινα πόνον, καὶ βλέπει μετὰ φόβου ὅτι τὸν εἶχε περιεζωσμένον εἰς τὸ μέσον τοῦ σώματος ὄφιν παμμέγιστος! Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἀρπάζει τὴν μάχαιραν τὴν ὅποιαν ἔφερε, καὶ δι' αὐτῆς ἀνοίγει εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ θηρίου φοβεράν πληγὴν, ἥτις τὸ ἡνάγκασε πάραυτα νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ γιγάντειον ἐρπετὸν κατέστη ἀνάξιον φόβου· ὁ προσδληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἀπέκτεινεν ἐντελῶς, τὸ ἐφόρτωσεν ἔπειτα εἰς τὸν ἵππον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν θριαμβευτικῶς.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βόας, περιεζωσμένος δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του οἰονδήποτε ζῴον, διάκειται διατεταμένος, ἐλαχίστη πληγὴ διὰ μαχαίρας διατροπᾶς τὸ δέρμα του, καὶ πάραυτα τὸν ἀποκτείνει.

Εἰς τὸ Φερναμβούκον βουκόλος τις, παρατηρήσας μίαν ἡμέραν ὅτι ἔλειπεν εἰς τῶν νέων βοῶν του, ἐσκέπτετο ὅτι, ἐάν τὸ ζῴον δὲν ἐκλάπη ὑπὸ τινος, ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἀφεύκτως πρὸς τὴν ἐσπέραν, διὰ νὰ πῇ ἐκ τοῦ μόνου ἔλους τὸ ὅποιον εὐρίσκατο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τῷ ὄντι, καθ' ἣν ὥραν συνήθως αἱ ἀγέλαι ἐποτίζοντο, κατηυθύνθη πρὸς τὸ ἔλος, καὶ τότε εἶδεν ὅτι οἱ βόες ἐφαίνοντο ἐπτοημένοι, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐ-

τῶν ἔφευγον ἐκείθεν τρέχοντες· εἷς δὲ μόνος ἔμεινε ὡς δεδεμένος. Ἀνεπήδα, καὶ πάλιν, ὡς συνεχόμενος ὑπὸ δεσμοῦ τινος ἀφανοῦς, κατέπιπτε. Δὲν ἐδράβουνεν ὁ βουκόλος νὰ διακρίνῃ διὰ τὸ βοῦς ἐκρατεῖτο ὑπὸ μεγίστου τινὸς σουκουροῦ ὁδοῦ, ὅστις, ἐν ᾧ τοῦ ἔδακνε τὸν αὐχένα, εἶχε περιτετυλιγμένην τὴν οὐρὰν εἰς τὸ στέλεχος δένδρου τινός, μικροῦ μὲν ἀλλὰ στερεοῦ, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ στηριζόμενος συνεῖχε τὸν νεαρὸν βοῦν. Τὸ ταλαίπωρον τετράπουν, ἀγωνιζόμενον ὅπως ἀποσπασθῇ, ἐπροχώρει μέχρι τινός, λεπτυνομένου τοῦ σώματος τοῦ ὄψεως εἰς σχῆμα κάλου ἱκανῶς παχέος, ἀλλ' ἔπειτα δὲν ἠδύνατο νὰ προβῇ περαιτέρω, καὶ ἔπιπτε. Τότε δὲ ὁ βόας τὸ εἶλκυε πάλιν πρὸς τὸ δένδρον. Ἀφ' οὗ πολλάκις τοῦτο ἐπανελήφθη, καὶ τοῦ βοῦς αἱ δυνάμεις ἐξητλήθησαν, ὁ ὅφιος ἀφήκε τὸ δένδρον, καὶ τυλίξας τὴν οὐρὰν περὶ τὴν κοιλίαν τοῦ ζῴου, τὸ συνέσφιγγεν οὕτω πανταχόθεν, ὅλος συσπειρωθεὶς περὶ αὐτό. Ὁ βουκόλος, γενόμενος μέχρι τινός θεατὴς τοῦ παραδόξου τούτου θεάματος, ἔτρεξε τότε, καὶ διὰ τῆς μακρᾶς μαχαίρας τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ὅλοι οἱ ποιμένες τῆς χώρας ἐκείνης, κατέφερε βαθεῖάν τινα ἐγκοπὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὄψεως, οὕτω διατεταμένου, καὶ θανατώσας αὐτὸν ἔπειτα εὐκόλως, ἀπελύτρωσε τὸν βοῦν, παρ' ὀλίγον γινόμενον βορὰν τοῦ τερατώδους ἐρπετοῦ.

(Μυρία Ὅσα.)

ΧΩΡΙΟΝ ΕΠΙ ΔΕΝΔΡΟΥ.

Ὅδοιπορῶν τις περιηγητὴς εἰς τὴν βορείαν Ἀφρικὴν, εἶδεν εἰς χώραν καλουμένην Μετλεπὲς γιγάντειον δένδρον, εἶδος συκῆς, ἐπὶ τοῦ οὐοίου παρετῆρησε πλῆθος καλυδῶν κωνικῶν, κατοικουμένων ὑπὸ αὐτοχθόνων. Ἀνέβη λοιπὸν μέχρι τῆς ὕψηλοτέρας, ἕως 30 πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, πατῶν εἰς ἐγκοπὰς τινὰς ὑπαρχούσας εἰς τὸ στέλεχος, ἐκείθεν δὲ ἐμέτρησε δεκαεπτὰ τοιαύτας κατοικίας, καὶ ἐτέρας τρεῖς κατασκευαζομένας. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ δένδρου συνήχθησαν ἐκ τῶν διαφόρων κλάδων διὰ νὰ τὸν περιεργασθῶσιν. Αἱ γυναῖκες τῷ ἔδιδον νὰ φάγῃ ἀκρίδας. Αἱ καλύβαι αὐταὶ εἶχον πλάτος μὲν 6 ποδῶν, μῆκος δὲ περισσότερον, ἐκτεινόμενον ἕως ἔξω τῆς θύρας, ὅπου κάθηνται οἱ ἐνοικοῦντες πρὸς ἀναφυχὴν. Διὰ τοῦ μέσου τούτου προφυλάττανται ἀπὸ τῶν λεόντων, ὅστινες εἰς τὴν χώραν ἐκείνην εἶναι ἄφθονοι. Τὴν ἡμέραν καταβαίνουναι παρὰ πόδας τοῦ δένδρου διὰ νὰ μαγειρεύωσι. Τὰ προσέσπερα δὲ ἀναβαίνουναι τρώγουσι καὶ ἀναπαύονται. Ἐάν οἱ κάτοικοι καλύβης τινὸς πληθυνθῶσιν, ὑποστηρίζουσι διὰ πασσάλων

τὸν ὑπερφορτωθέντα κλῶνα, ἐάν δὲ πάλιν ἐλαττωθῶσι, καίουσιν τοὺς πασσάλους των.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

Ἀνθρωπὸς τις εἶχε τρεῖς φίλους· τοὺς δύο ἡγάπα περιπαθῶς, τὸν τρίτον ἀδιαφόρως, ἃν καὶ ἦτον ὁ κάλλιστος πάντων. Μετὰ καιρὸν τινα συνέβη νὰ φερθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατηγορούμενος ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, καὶ ἐπειδὴ εἶχε χρεῖαν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, ἀπετάθη πρὸς τοὺς φίλους τούτους καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ ὑπάγωσι νὰ μαρτυρήσωσιν ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του. Ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἀπεκρίθη διὰ δὲν ἠδύνατο ἐνεκεν ἄλλων ὑποθέσεων, ὁ δεῦτερος συνώδευσε τὸν κατηγορούμενον μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐκείθεν ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁ τρίτος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλάχιστα ἤλπιζεν, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τοιαύτην μαρτυρίαν ἐμαρτύρησεν ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, ὥστε ὁ φίλος του ὄχι μόνον ἠθωώθη τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ καὶ ἀντήμειψθη πλουσιοπαρόχως ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς φίλους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πῶς δὲ φέρονται οὗτοι ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου; ὅταν ὁ Θεὸς τὸν καλὴν ἐνώπιον τοῦ ἀδικαστοῦ δικαστηρίου του; Τὰ χρήματα, ὁ πρῶτος τοῦ φίλος, τὸν ἐγκαταλείπουναι πρῶτον καὶ ἀρνοῦνται νὰ τὸν συνοδεύωσιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι τὸν συνοδεύουσι μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἐκείθεν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς οἰκίας των. Ὁ τρίτος, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ συχνότατα λησμονεῖ καὶ παραμελεῖ, εἶναι ἡ πίστις, ἡ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστις ἐνεργουμένη διὰ τῆς ἀγάπης, — μετὰ τὰ καλὰ. Αὕτη μόνη τὸν συνοδεύει μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Κριτοῦ, καὶ τῷ ἐξασφαλίζει οὐ μόνον τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτημάτων του ἀλλὰ καὶ αἰώνιον εὐδαιμονίαν.

 ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Εἰδοποιούνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀναποκριταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, ὅτι τοῦ λοιποῦ θέλουσιν ἀναποκρίνεσθαι κατ' εὐθείαν μετὰ τὸν Συντάκτην.

Ὁ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.